

вишъ, защото не е лесна моята работа. А ти си още новъ, неопитенъ и ще бъркашъ. Може и да направишъ нѣкоя пакостъ, може да загинешъ отъ невнимание, — хитрувалъ воденичарьтъ.

И се заелъ той да учи мечока. Намислилъ да му покаже най-труднитѣ работи, та дано го уплаши. Показалъ му въ стаята пълнитѣ човали съ жито:

— Вземи тия човали и ги пренеси до коша. Натру-
пай ги единъ върху другъ.

Запрехвърлялъ мечокътъ човалитѣ, като че торбички прехвърля. Натрупалъ ги единъ върху другъ чакъ до тавана.

— Дяволъ да го вземе, много е силенъ, — помислилъ си воденичарьтъ. Чукналъ си главата и се замислилъ.

— Често ще ти се случи да поправяшъ камъка. Я да те видя какъ ще го свалишъ, — казалъ воденичарьтъ и си помислилъ: „Дано го изпусне, та да си прекълца краката“.

Напрегналъ мечокътъ якитѣ си мишци, всичкитѣ му кокали изпукали, но вдигналъ воденичния камъкъ и полека го сложилъ на дъскитѣ, като че подница слага.

„И съ това не можяхъ да го уплаша“, помислилъ си воденичарьтъ.

— Понѣкога се случва, че нѣма никакво мливо и тогава воденицата трѣбва да се спре, защото ще се строши, ако колелото се върти, безъ да мели. Ела сега да слѣземъ подъ воденицата и да видимъ можешъ ли да спрешъ колелото.

Слѣзли подъ воденицата.

— Сега гледай, как-

то се върти колелото, опитай се да го хванешъ и да го спрешъ, — казалъ воденичарьтъ и отишълъ на страна.

